

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. Ch., DiS**, zast. Mgr. Milošem Ráboněm, advokátem, se sídlem Pekařská 12, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. J. Ch., zast. Mgr. Milošem Ráboněm, advokátem, se sídlem Pekařská 12, Brno, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2014, č. j. 41 A 83/2013 - 112,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2014, č. j. 41 A 83/2013 - 112, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad práce České republiky - Krajská pobočka v Brně rozhodnutím ze dne 10. 7. 2012, č. j. 24783/2012/BBA, podle § 14 odst. 5 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o sociálních službách“), odejmul žalobci příspěvek na péči ode dne 1. 8. 2012, neboť podle posudků Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 5. 6. 2012 a 7. 6. 2012 není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 odst. 2 téhož zákona.

Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 15. 8. 2013, sp. zn. SZ/526/2012/9S-JMK, č. j. MPSV-UM/13286/13/4S-JMK, podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnilo uvedené rozhodnutí prvního stupně tak, že se podle § 4 odst. 1, § 7, § 8 odst. 2 písm. a), § 9, § 11 odst. 2 písm. a), § 13 a § 14 odst. 4 zákona o sociálních službách snižuje příspěvek na péči z částky 8.000 Kč měsíčně na částku 800 Kč měsíčně od 1. 9. 2013 do 31. 12. 2015.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že si v odvolacím řízení opatřil posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně (dále též „posudková

komise“) ze dne 30. 10. 2012 a jeho doplnění ze dne 6. 2. 2013. Podle závěru posudkové komise žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem 4 základní životní potřeby, kterými jsou tělesná hygiena, stravování, osobní aktivity a péče o domácnost, a proto se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za osobu starší 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Dále posudková komise k námitkám uvedeným v odvolání odůvodnila, proč mezi základní životní potřeby, které žalobce není schopen zvládat, nezařadila také mobilitu, orientaci, oblékání a péči o zdraví. Žalobce totiž nemá těžkou parézu či plegii dolních končetin a je schopen chodit bez opory, byť jde o chůzi typickou pro jeho základní zdravotní postižení, kterým je dětská mozková obrna. Posudkově se nesleduje způsob chůze a připouští se eventuální použití pomůcek nebo přidržování. U žalobce se nejedná o těžké zrakové postižení, jeho zraková vada je korigována a zraková ostrost je ve výsledku dobrá. Jeho prostorové vidění je sice omezené, avšak pro zvládání ostatních základních životních potřeb je stav vidění dostačující. Při posuzování schopnosti zvládání oblékání se nezkoumá, zda si osoba umí zapnout knoflíky a zavázat tkaničky, nýbrž se hodnotí, zda ovládá oblékání a svlékání přiměřeného a vyhovujícího oblečení a obouvání a zouvání bot. Nesleduje se přitom čas a způsob provedení oblékání, nýbrž to, zda je možné tuto potřebu provést při konstatovaném zdravotním postižení, a to za použití facilitátorů nebo speciálních úprav. Z hlediska schopnosti zvládání péče o zdraví se pak hodnotí schopnost dodržování léčebného režimu a provádění léčebných a ošetrovatelských opatření každodenně nebo vícekrát denně, tedy s vysokou četností provádění úkonů. Současně posudková komise považovala předchozí uznání třetího stupně závislosti v roce 2010 za posudkové nadhodnocení, které zřejmě vzniklo mechanickým převzetím výsledků sociálního šetření bez opory v objektivizovaném zdravotním stavu.

Posudková komise podle žalovaného zasedala v řádném složení, vycházela z předložené zdravotní dokumentace i z vlastního lékařského vyšetření, zdravotní stav žalobce posoudila objektivně a v rozsahu potřebném pro odvolací řízení, zaobírala se všemi odvolacími námitkami a objasnila, na základě jakých podkladů a zjištění učinila závěr o míře závislosti žalobce. Proto zde nejsou žádné relevantní důvody se od posudku posudkové komise odchýlit. Podle závěru žalovaného je tedy žalobce osobou starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), a proto mu náleží příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně.

Dále žalovaný uvedl, že žalobci ani jeho matce nelze zaručit vyšší příspěvku na péči v nezměněné výši. Jestliže tedy na základě posouzení aktuálního zdravotního stavu žalobce došlo ke změně stanovení jeho závislosti ze stupně III na stupeň I a k snížení příspěvku na péči z částky 8000 Kč na částku 800 Kč, v důsledku čehož zároveň matka pečující o žalobce více než 20 let již nadále není osvobozena od pojistného na sociální a zdravotní pojištění, nelze v těchto skutečnostech spatřovat porušení zásady legitimního očekávání, vznik škody ani důvod pro neoprávněné čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 10. 2014, č. j. 41 A 83/2013 - 112, žalobu žalobce proti uvedenému rozhodnutí o odvolání jako nedůvodnou zamítl.

V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že se žalovaný v průběhu odvolacího řízení správně obrátil na posudkovou komisi za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. Při vypracování posudku posudková komise zohlednila výsledky sociálního šetření ze dne 23. 4. 2012 i zdravotní dokumentaci žalobce, jejíž úplnost nebyla žalobcem ani jeho matkou při jednání soudu nikterak zpochybněna. Posudková komise uvedla čtyři základní životní potřeby, které žalobce samostatně nezvládá, a náležitě vysvětlila, proč je schopen zvládat ostatní základní životní potřeby. Lze připustit, že některé z nich zvládá jen s obtížemi, nicméně pro účely přiznání příspěvku na péči

pokračování

se za neschopnost zvládnání základních životních potřeb považuje jen takový stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, a nikoliv jakákoliv porucha funkčních schopností. Posudková komise se rovněž řádně a srozumitelně vypořádala se všemi námitkami žalobce, včetně jeho tvrzení, že byl v minulosti považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. Posudek posudkové komise i rozhodnutí o odvolání jsou tak dostatečně odůvodněné a přesvědčivé. Žalobce byl při jednání posudkové komise vyšetřen odbornou neuroložkou, jejíž specializace odpovídá základnímu zdravotnímu postižení žalobce, takže tento posudkový orgán byl správně obsazen.

K námitce, podle níž se matka v důsledku snížení závislosti žalobce na stupeň I dostala po 20 letech péče o žalobce do finančních problémů, soud uvedl, že matka podala proti rozhodnutí žalovaného samostatnou žalobu, která je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 A 84/2013.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost. V doplnění kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel konkrétně namítl, že ačkoliv ho ve správním řízení zastupovala jeho matka na základě generální plné moci, bylo rozhodnutí o odvolání doručeno přímo jemu, v důsledku čehož toto rozhodnutí nenabýlo právní moci a soud o něm nemohl v žalobním řízení rozhodnout. Uvedené pochybení namítl i v žalobě, avšak soud se s tímto žalobním bodem nevyřadil. Se stejnou námitkou se nevyrovnal ani žalovaný ve svém rozhodnutí.

Podle další stížnostní námítky nebylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nikdy vydáno, neboť v rozporu s § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách nebyl jeho součástí posudek vydaný podle zvláštního právního předpisu s uvedením základních životních potřeb, které osoba není schopna zvládat a s uvedením dalších požadovaných skutečností. Rozhodnutí o odvolání proti takovému neexistujícímu rozhodnutí je proto nutné považovat za nicotné nebo nezákonné. Žalovaný se k této námitce vůbec nevyjádřil ani nedoložil předání kompletního rozhodnutí obsahujícího posudek k poštovní přepravě. Uvedené pochybení bylo namítáno i v řízení o žalobě, avšak soud se jím vůbec nezabýval.

Dále stěžovatel namítl, že se soud nevyřadil s žalobním bodem, podle něhož se poslední posudek posudkové komise ze dne 6. 2. 2013 nezabýval lékařskými zprávami MUDr. K. ze dne 27. 6. 2013, MUDr. L. ze dne 26. 7. 2013 a MUDr. N. ze dne 17. 5. 2013, které byly připojeny k žalobě, ačkoli žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 15. 8. 2013, tedy dostatečnou dobu po vypracování těchto lékařských zpráv. Tato chyba by se přitom nestala, pokud by posudky nebyly tak staré nebo pokud by posudková komise měla k dispozici dokumentaci praktického lékaře.

Podle další kasační námítky se soud nevyřadil s žalobním bodem, podle něhož byly opatřené lékařské zprávy poměrně slabé a vzbuzovaly pochybnosti o jejich vypovídací hodnotě ve vztahu k zdravotnímu stavu posuzovaného ke dni rozhodnutí správního orgánu. Konkrétně byly staré zpráva ošetřujícího lékaře 20 měsíců, zpráva o sociálním šetření 14 měsíců, posudek posudkové komise 10 měsíců a jeho doplnění 6 měsíců. Se stejnou námitkou se nevyrovnal ani žalovaný ve svém rozhodnutí.

Stěžovatel také namítl, že se soud nevyřadil s žalobním bodem, podle něhož si žalovaný ve správním řízení po zrušení svého předchozího rozhodnutí ministryní práce

a sociálních věcí nevyžádal nový posudek od posudkové komise. Se stejnou námitkou se nevyrovnal ani žalovaný ve svém rozhodnutí.

Podle další stížnostní námitky se soud nevypořádal s žalobním bodem, podle něhož byla ve správním řízení stanovena příliš krátká lhůta tří dnů pro vyjádření k podkladům rozhodnutí, když navíc o tomto právu byla vyrozuměna přímo postižená osoba, a nikoliv její zástupkyně.

Stěžovatel dále namítl, že se soud nevypořádal s žalobním bodem, podle něhož žalobou napadené rozhodnutí obsahuje zmínku o nesrozumitelném podání odvolatele, přičemž žalovaný neučinil výzvu k objasnění obsahu tohoto podání.

Podle další kasační námitky se soud nevypořádal s žalobním bodem o porušení zásady rovnosti před zákonem kvůli odlišnému počtu příjemců příspěvku na péči na 10 tisíc obyvatel v jednotlivých krajích České republiky.

Stěžovatel rovněž namítl, že se soud nevypořádal s žalobním bodem, podle něhož posuzování zdravotního stavu posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí odporuje zásadě, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci.

Podle další stížnostní námitky se soud nevypořádal s žalobním bodem, podle něhož žalovaný nevysvětlil, proč bere jako přesvědčivý poslední posudek posudkové komise ze dne 30. 10. 2012 a jeho doplnění ze dne 6. 2. 2013, když existovaly dřívější posudky, které považovaly stěžovatele za závislého na pomoci jiné osoby v jiném stupni.

Dále stěžovatel namítl, že se soud náležitě nevypořádal s žalobním bodem, podle něhož v důsledku uznání za osobu závislou ve stupni I se jeho matka dostala do značných finančních problémů. Soud totiž místo toho, aby se touto otázkou zabýval, odkázal na její řešení v řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 41 A 84/2013.

V následujících kasačních námitkách stěžovatel poukázal na pochybení posudkové komise při posuzování jeho zdravotního stavu, která podle něho spočívala v nedostatečném odůvodnění závěru o posudkovém nadhodnocení při uznání třetího stupně závislosti v roce 2010, v nezohlednění některých lékařských zpráv a v nedostatečném zhodnocení námitek o neschopnosti zvládat základní životní potřeby oblékání, orientace, mobility a péče o zdraví. K těmto námitkám se nevyjádřil ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

Na základě těchto kasačních námitek tedy stěžovatel označil rozsudek soudu i rozhodnutí žalovaného o odvolání za nepřezkoumatelná a řízení jím předcházející za vadná. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2014, č. j. 41 A 83/2013 - 112, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Proti rozsudku soudu podala kasační stížnost i matka žalobce (dále též „stěžovatelka“), která měla postavení osoby zúčastněné na žalobním řízení. V doplnění kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka konkrétně namítla, že ačkoliv ve správním řízení zastupovala žalobce na základě generální plné moci, bylo rozhodnutí o odvolání doručeno přímo jemu, v důsledku čehož toto rozhodnutí nenabývalo právní moci a soud o něm nemohl v žalobním řízení rozhodnout.

Podle další stížnostní námitky nebylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nikdy vydáno, neboť v rozporu s § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách nebyl jeho součástí posudek

pokračování

vydaný podle zvláštního právního předpisu s uvedením základních životních potřeb, které osoba není schopna zvládat a s uvedením dalších požadovaných skutečností. Rozhodnutí o odvolání proti takovému neexistujícímu rozhodnutí je proto nutné považovat za nicotné nebo nezákonné. Žalovaný se k této námitce vůbec nevyjádřil ani nedoložil předání kompletního rozhodnutí obsahujícího posudek k poštovní přepravě.

Konečně stěžovatelka namítla, že ačkoli byla v žalobě označena za osobu zúčastněnou na řízení a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 4 Ads 107/2013 - 29, byla považována za účastníka správního řízení podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“) a za osobu aktivně legitimovanou k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nevyrozuměl ji soud o probíhajícím žalobním řízení.

Podle stěžovatelky je tedy žalobou napadené rozhodnutí nicotné a řízení mu předcházející bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek jeho nezákonnost. Také stěžovatelka proto navrhla zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku a vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky žalovaný uvedl, že rozhodnutí o snížení příspěvku na péči bylo vydáno a doručeno a pokud by tomu tak nebylo, žalobce by se mohl sotva proti němu odvolat. Doručení tohoto rozhodnutí bez posudku okresní správy sociálního zabezpečení odpovídá běžné praxi, neboť žádný zákon neukládá zaslání podkladů pro rozhodnutí společně s rozhodnutím samotným. Posudek byl založen ve spise a žalobce, případně jeho zástupkyně, mohli do spisu nahlédnout nebo si z něj pořídit kopii, což však neučinili. Do spisu nahlédla stěžovatelka dvakrát až v rámci odvolacího řízení, přičemž jí byly poskytnuty kopie všech posudků vypracovaných v řízení před správním orgánem prvního i druhého stupně. Kasační stížnost je tedy neopodstatněná, a proto žalovaný navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Neshledal přitom žádné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat kasační námitkou, podle níž rozhodnutí žalovaného o odvolání není dosud pravomocné a krajský soud o něm nemohl v žalobním řízení rozhodovat, neboť bylo doručeno žalobci, ačkoliv správně mělo být zasláno jeho matce jako zástupkyni s generální plnou mocí. Nedostatek řádného doručení napadeného správního rozhodnutí žalobci spočívající v tom, že rozhodnutí bylo v rozporu s § 25 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, doručeno přímo jemu, a nikoli jeho zástupci, totiž brání bez dalšího projednání žaloby. Jedná se přitom o nedostatek, který lze odstranit tím, že soud nejprve uloží správnímu orgánu napadené rozhodnutí řádně doručit a po jeho doručení pokračuje v žalobním řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 - 78, publikovaný pod č. 450/2005 Sb. NSS). Závěry učiněné v tomto judikátu lze přitom plně vztáhnout i na správní řád z roku 2004, neboť i podle jeho ustanovení § 34 odst. 2 se písemnosti doručují pouze zástupci, s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, jež se však na doručování rozhodnutí ve věci samé evidentně nevztahuje.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že v odvolacím řízení, které probíhalo po vydání rozhodnutí o odejmutí příspěvku na péči, udělil žalobce své matce dne 14. 2. 2013 písemnou plnou moc „*ke zastupování v záležitostech, týkajících se odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce*“

č. j. 24783/2012/BBA a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle spisové značky SZ/526/2012/9S-JMK, č. j. MPSV-UM/2075/13/9S-JMK ze dne 12. 2. 2013, zejména při jednáních před správními orgány i všemi ostatními dotčenými orgány, organizacemi, pro podávání žádostí a vyřezávání dokladů týkajících se shora uvedené záležitosti.“. Tuto plnou moc udělil žalobce své matce od 14. 2. 2013 do odvolání.

I když uvedená plná moc byla žalobcem zřejmě udělena v reakci na vyrozumění o pokračování v řízení a o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 12. 2. 2013, které obdržel o dva dny později, je z jejího obsahu zcela zřejmé, že se vztahuje na celé odvolací řízení a na veškeré úkony se jej týkajících. Nejednalo se tedy toliko o zmocnění k určitému úkonu nebo skupině úkonů, které by se nevztahovalo na úkony v plné moci nevymezené. Za této situace muselo být rozhodnutí o odvolání v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu z roku 2004 doručeno pouze zástupkyni žalobce, a nikoliv jemu samotnému. Z této skutečnosti vycházelo i rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 7. 6. 2013, č. j. 2013/19456-91/51-2, kterým bylo z moci úřední ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 22. 2. 2013. Toto zrušující rozhodnutí totiž bylo správně doručováno pouze matce žalobce, která v něm rovněž byla označena jako zástupkyně na základě plné moci. První rozhodnutí žalovaného o odvolání, které bylo ministryní zrušeno, a především žalobou napadené rozhodnutí však byla nesprávně doručena přímo žalobci, přičemž ani v jejich záhlaví nefigurovala matka žalobce jako jeho zástupkyně.

Jestliže tedy v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 15. 8. 2013, sp. zn. SZ/526/2012/9S-JMK, č. j. MPSV-UM/13286/13/4S-JMK, bylo o pět dní později doručeno toliko žalobci, jedná se o nedostatek řádného doručení, který bránil jeho přezkoumání ve správním soudnictví. Z ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. totiž vyplývá, že podání žaloby, zejména z hlediska počátku běhu lhůty, je vázané na řádné oznámení napadeného správního rozhodnutí. Teprve až od tohoto okamžiku plyne lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Za této situace měl krajský soud ve shodě s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 - 78, uložit žalovanému napadené rozhodnutí o odvolání řádně doručit zástupkyni žalobce, teprve až poté pokračovat v žalobním řízení a rozhodnutí správního orgánu přezkoumat v rozsahu námitek obsažených v žalobě a případech doplněných v dvouměsíční lhůtě od řádného doručení.

Uvedeným způsobem však krajský soud nepostupoval a tuto vadu řízení o žalobě bránil jejímu projednání neodstranil, v důsledku čehož došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k němuž by musel Nejvyšší správní soud přihlídnout i v případě, že by nebyl v kasační stížnosti namítán, jak vyplývá z § 109 odst. 4 téhož zákona. Za situace, kdy bez řádného doručení žalobou napadeného rozhodnutí nebyly dány podmínky pro vedení žalobního řízení ani pro vydání rozsudku krajského soudu, se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat dalšími stížnostními námitkami, které se vztahovaly k obsahu tohoto rozsudku i rozhodnutí o odvolání a k řízením jim předcházejícím.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V dalším řízení tedy krajský soud uloží žalovanému řádně doručit jeho rozhodnutí ze dne 15. 8. 2013, sp. zn. SZ/526/2012/9S-JMK, č. j. MPSV-UM/13286/13/4S-JMK, zástupkyni žalobce a poté bude v žalobním řízení pokračovat. Jelikož k podání žaloby proti tomuto

pokračování

rozhodnutí je legitimována i matka žalobce, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 4 Ads 107/2013 - 29, a jelikož tato žaloba byla doposud projednávána samostatně pod sp. zn. 41 A 84/2013, zváží krajský soud spojení obou věcí ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. Takový postup je z hlediska procesní ekonomie účelný a vhodný i z toho důvodu, že při projednávání samostatné žaloby žalobce musí být jednáno jako s osobou zúčastněnou na řízení s jeho matkou a naopak. Konečně pak se bude krajský soud v dalším řízení pečlivě zabývat všemi dosud uplatněnými žalobními námitkami a případně i námitkami vznesenými ve dvouměsíční lhůtě od řádného doručení rozhodnutí žalovaného a na základě nich učiní závěr, zda je rozhodnutí o odvolání přezkoumatelné, zda řízení jemu předcházející nebylo zatíženo vadou mající vliv na jeho zákonnost a zda posudková komise posoudila zdravotní stav žalobce náležitým způsobem. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že v napadeném rozsudku krajský soud celou řadu žalobních námitek opomenul, na což upozornil i žalobce v kasační stížnosti.

O nákladech řízení o této kasační stížnosti, včetně odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů ustanoveného zástupce, rozhodne podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu